

другачије схвата у једној него другој епохи. По њему сувереност не значи буквално апсолутну власт и она (држава) није неограничена у својој власти да ради шта хоће, већ је само правно највиша и најјача. Тако би држава изнутра била ограничена тиме што је стављена у границе права, а споља, у међународним односима, ограничена потребама заједничког живота. Овако гледано може да се закључи да држава више није суверена на начин како се то до сада традиционално узимало. При томе сувереност се све више оспорава и као правна неограниченост и невезаност јер се тврди да никад и није значила апсолутну неограниченост државне власти, јер таква не постоји и не значи да држава принципијелно није везана правом.

Сувереност се, тако, као обележје заједнице која располаже неограниченом влашћу, сматра остатком прошлости. По проф. Печујлићу, она (сувереност) на одређеној територији данас драматично и очигледно долази у сукоб са процесима међународне глобализације и интернационализације. Под утицајем тих интеграционих процеса у међународној заједници сматра се да је ослабљена унутрашња сувереност јер више није усредсређена на једном месту, него је подељена између бројних националних, регионалних и међународних институција.

4. ТЕОРИЈА О СУВЕРЕНОСТИ

Као што нема сагласности о појму и елементима суверености, тако историјски гледано постоје и контроверзе и неслагања око порекла и носилаца суверености. Сувереност државе и њене власти се помиње тек од XVI века заслугом Бодена као утемељивача државне (монархистичке) суверености, што значи да је до тада уместо државе неко други био суверен. Тако се као најстарија појавила прво теократска теорија о носиоцу суверености која се дуго одржала и то све до буржоаских револуција и модерне (грађанске) државе и доктрине која је прогласила да је сувереност битно обележје државне власти. По овом теократском учењу, суверен је Бог и сва власт долази од њега. То учење најбоље илуструју речи светог Павла „да нема власти да није од Бога, а власти што постоје од Бога су установљене“. Бог је извор живота, оличење лепоте и добра и творац света из „ничега“. Постоје разне варијанте теократског учења од којих се пре свега издвајају: она о божанском натприродном праву по којој Бог непосредно одређује владара као носиоца суверености на земљи и она друга, умеренија, по којој власт долази од Бога али не и њени извршиоци.